

**סְפוּרִים לְשַׁבָּת
לאורו שֶׁל**

**הָרַב מֶרְדֵּכִי אֱלִיָּהוּ זְצוּק"ל
עַל פִּי 'מַסֵּלַת יִשְׂרָאֵל'**

לְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה

סיפר מר פרץ מחברון: אני נמצא במקום הזה, בעיר האבות, כבר משנת תשכ"ח. זכיתי אף להתחתן כאן, בממשל הצבאי. בימים ההם היה ספק אם מותר לכהנים להכנס לקברי האבות. היו כאלה שאמרו כי צדיקים במיתתם קרויים חיים ומותר לכהנים להכנס לכל קברי הצדיקים. אבל מרן הרב אליהו זצוק"ל פסק שאסור לכהנים להכנס לקברי צדיקים מחמת קדושתם היתירה של הכהנים.

על מערת המכפלה לא הייתה מסורת האם מותר לכהנים להכנס או לא, כיון שהערבים לא נתנו ליהודים להכנס למערת המכפלה מאות שנים. בחסדי ה' כבשנו את חברון במלחמת ששת הימים. מי שהיה אלוף הפיקוד רחבעם זאבי הרס את המדרגות שבהם היו עוצרים את היהודים. והורשנו להכנס למערת המכפלה כבנים החוזרים לבית אביהם. אמנם הכהנים לא ידעו מה לעשות האם להכנס למערה או לא. מסורת לא הייתה לנו. והנה הגיע אלינו לחברון מרן הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל הוא נכנס לאולם יצחק ואמר: כוהנים יכולים להיכנס לבאן, ויברכו אותי. לא ידענו על סמך מה הרב פסק האולמות שלמעלה לקברים שלמטה.

לְבַרְךָ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה - המִשְׁחָה

המרא דאתרא הרב דב ליאור חשב אחרת ולדעתו אסור לכהנים להכנס למערת המכפלה. באנו לשאול את מרן הרב אליהו זצוק"ל מה לעשות. והוא אמר לנו, כי מי שגר בחברון חייב לשמוע לדברי הרב ליאור שליט"א כי הוא המרא דאתרא. הוא אמר לנו כי כל הפסק שלו הוא רק למי שגר במקום אחר. לימים עשה הרב דב ליאור בדיקה מעמיקה בתוככי המערה והגיע למסקנה כי על פי הלכות טומאה וטהרה יכולים כהנים להכנס למערת המכפלה. מהסיפור הזה למדנו מהו כבוד תורה. כבוד בין תלמידי חכמים.

נשימה שנתת בי

סיפר מנהל ת"ת "מאור התורה": ב"ה נולדו לנו תאומים, בן ובת. אחרי הלידה גילינו שלבן יש קשיי נשימה. במשך חודשים התרוצצנו מרופא לרופא, הדרנו שינה מעינינו, אבל דבר לא עזר. הדאגה שלנו גברה מיום ליום, שכן מספיק רגע אחד חלילה של חוסר תשומת לב מצדנו, דבר שחששנו אפילו לחשוב עליו. כעבור כמה חודשים כאלה, סוף-סוף עלה בדעתנו להגיע לרב זצ"ל, להתייעץ עמו ולקבל ברכה. ראינו בעינינו איך התקיים בו "טרם יקראו ואני אענה". כי בו ביום שהרב ברך את הילד, נשימתו חזרה לסדרה. היום הבן הזה הוא בסיירת מטכ"ל, ואין צורך להוסיף שהוא ב"ה בריא ושלים.

אשרי מי שראה פניו בחלום

סיפר שרגא לוויןשטין: יום אחד הגיע אבי, הרב טוביה לוויןשטין זצ"ל, מייסד עמותת "קו לחיים", ביום שישי שמח ואמר שמבחינתו זה יום שמח, יום חג. שאלנו מה קרה, והוא סיפר: הלכתי לרב אליהו, והרבנית אמרה שהרב עסוק, הוא לומד תורה, שאשב מול החדר ואחכה עד שהרב יסיים ללמוד. ישבתי מול חדרו, ראיתי שהוא לומד עם מישהו. כעבור זמן הוא סיים את החברותא, היהודי נפרד מהרב לשלום ובמקום לצאת החוצה הוא נכנס למרפסת הסמוכה לחדר. הרב ראה אותי וקרא לי. שאלתי את הרב מי היה היהודי ומדוע אחרי שהוא נפרד מהרב הוא נכנס למרפסת. אמר לי הרב: ראית אותו? עליו נאמר אשרי מי שראה פניו בחלום. זכית לראות את אליהו הנביא.

שומעים חרפתם ומשבחים

את כל תהליך ההתחזקות והחזרה בתשובה שלי אני חייבת לרב זצ"ל. אחי, אלירן שיחיה, שירת כקצין באיו"ש, ובמקום מכרו ספרי קודש וביניהם היה גם הספר "אביהם של ישראל". אחי קנה את הספר והביא לביתנו, ומיד לאחר שעיינתי בספר נקשרתי בעבודות של אהבה לרב. החלטתי לבקר בציון שלו. לאחר זמן מה נודע לי שמתארגן טיול לקברי צדיקים וביניהם לרב זצ"ל. אין לתאר את ההתרגשות העצומה שאחזה בי בהגיעי לציון שהיה אז בשיפוצים, התקרבותי הכי קרוב שאפשר וביקשתי כל כך הרבה. בין היתר התפללתי שאזכה להצליח למצוא בית ספר לנהיגה, וראה זה פלא, יום למחרת כבר החלטתי היכן ללמוד, וכ-11 חודשים לאחר מכן עברתי טסט, ביום הילולת הרב זצ"ל. אמנם לא זכיתי להכיר אותו בחייו, אך אני מרגישה שהרב מלווה אותי בכל רגע ורגע. בחרתי בשירות לאומי על אף שעשיתי מיונים למודיעין, וקיבלתי פטור על אף שלמדתי במסגרות חילוניות. היום אני לבושה בצניעות, ממש לפי צוואת הרב. זכותו תגן עלינו. **אמן.**

שיעור באמונה

סיפרה מנהלת בית-ספר בדמעות: על בתי הקטנה נפלה טלויזיה, והיא איבדה את ההכרה. הרופאים זיהו אצל הילדה דימום בתוך הראש ואמרו שצריך לנתח מיד. הגענו לרב מבוהלים, והוא אמר לעשות לילדה כפרה. זה היה פלא, כי מיד אחרי שעשינו את הכפרה הילדה פקחה את העיניים. הרופאים אמרו שעכשיו כבר לא צריך ניתוח ראש, אבל הילדה תישאר צמח כל החיים. חזרנו לרב כואבים ודואבים, אבל הרב הרגיע אותנו ואמר: אני אעשה שיעור לכבודה ואתם תראו, "והיה כלא היה". ואכן, כפי שהרב הבטיח אכן קרה. הרב העביר שיעור לרפואתה, אמר "מי שבירך", והילדה התעוררה. היום היא ב"ה בריאה ושלמה, ממש "והיה כלא היה".

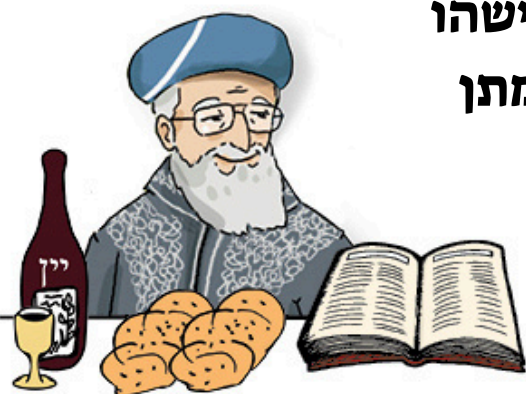
פתק ששווה מיליונים

אני איש עסקים ויש לי נכסים ששווים עשרות מיליונים. רוב בני האדם לא יודעים שיש לי גם חובות של עשרות מיליונים ומתקיים בי "מרבח נכסים, מרבח דאגה". למזלי היה לי קשר עם מרן הרב אליהו זצוק"ל, ולא הייתי עושה שום עסקה בלי להתייעץ אתו. ויש לי כמה וכמה סיפורים מדהימים על כך. אחד מהם היה כשהבנק תבע אותי על חוב של 30 מיליון שקל, ולא היה לי מאיפה לשלם. לפעמים חוב כזה יכול למוטט אותי כלכלית בכל העסקים האחרים שלי, הם יכולים להחזיר את הצ'קים שלי וכל האמינות שלי בעולם העסקים תיפגע.

הבנק הטיל עיקול על הנכסים שלי וביניהם קרקע ששווה 30 מיליון שקל. אבל כשהבנק מטיל עליה עיקול וממנה עליה כונס נכסים, השווי שלה יכול להיות הרבה פחות. והבנק הטיל עיקול ובית המשפט מינה כונס נכסים, ואני אנא אני בא.

ובאתי לבית הרב אליהו זצוק"ל וביקשתי ברכה ועצה. הרב שמע את הסיפור בחצות הלילה, ואחר כך התרכז לרגע ולקח פתק וכתב עליו מה שכתב וסגר ואמר לי: לך עכשיו לקרקע שלך ושים שם את הפתק הזה והכול יבוא על מקומו בשלום.

כך עשיתי. נסעתי לקרקע שלי במרכז הארץ, ושמתי בה את הפתק של הרב, וכבר למחרת בא אלי מישהו ורצה לקנות את הקרקע, ואחרי משא ומתן שילם לי את כל מלוא ערכה, ובסכום הזה שילמתי את חובי לבנק.

עשר בדי שתתעשר

הייתה תקופה שהמצב הכספי שלנו היה קשה מאוד. היה לנו מינוס גדול בבנק, של 26,000 שקלים, ובנוסף היה לנו חוב של 2,000 שקלים למכולת. הגיע יום שישי, ולא ידעתי את נפשי. למכולת התביישתי להיכנס, בגלל החוב, וכסף לקנות מצרכים לא היה.

התקשרתי ללשכת הרב זצ"ל, וענה לי הרב מוצפי זצ"ל. סיפרתי לו את הדברים, אמרתי שאני מתבייש להיכנס למכולת ואני שואל האם אפשר לקבל את השבת בלי הכנות מיוחדות, לאכול מה שיש בבית. הרב מוצפי ביקש שאמתין עד שישאל את הרב, וכאשר חזר הוא אמר להפתעתי: הרב אמר שתלך למכולת, וכל דבר שהתכוונת לקנות, תקנה כפול. אם התכוונת לקנות עוף אחד, תקנה שניים, וכך בשאר המצרכים. לפתע הרב מוצפי צחק בצחוק גדול ואמר שהרב ביקש לציין שהמצרכים לא כוללים שתייה חריפה...

לא הבנתי את תשובת הרב, חשבתי שאולי לא הובנתי נכון. אמרתי לרב מוצפי שאין לי כסף, אם כן איך זה ייתכן שאקנה פי שניים ממה שהתכוונתי. הרב השיב שאתן צ'ק לעוד שבועיים ויהיה בסדר. עשיתי מה שהוא אמר, קניתי מצרכים בשפע גדול וכיבדנו את השבת כפי שלא דמיינו שנוכל לקבל.

עשר כדי שתתעשר - המשך

ביום שני בבוקר קיבלתי מכתב מחברת "צים", חברה שעבדתי בה 25 שנה קודם לכן. במכתב נאמר שיש לי תיק אצלם, אבל כיוון שאני חייב להם 18 שקלים הם לא יכולים לסגור את התיק. הרגשתי שהכול נסגר סביבי, הנה עוד חוב. לא הבנתי איך זוכרים לי את הדבר הזה, חוב מלפני 25 שנים. התקשרתי לחברה ולהפתעתי הם סיפרו לי שהתיק שלי נפל במקום כלשהו, ולכן הם לא ידעו על קיומו, וכשמצאו אותו התברר שהם חייבים לי כסף. אבל כל זמן שיש לי חוב של 18 שקלים לסגירת התיק, הם לא יכולים לטפל בהחזר הכסף. לאחר ששילמתי את החוב הזה של 18 השקלים, הם הודיעו לי שמגיע לי סכום של 28,000 שקלים. חשבתי שאני חולם, הרי זה בדיוק הסכום שאני חייב, 26,000 לבנק ועוד 2,000 למכולת.

התקשרתי לרב ושאלתי אם אני יכול לתת משהו ללשכה, אבל הרב השיב: זה כסף שלך, לא שלנו. אבל אני מבקש ממך דבר אחד, תקפיד לתת מעשר כספים. ואם יש מינוס, תרשום את הסכום שאתה צריך לתת, ויום יבוא ותוכל לשלם את המעשר. למותר לציין שעשיתי כמצוות הרב, ומאז עלינו ב"ה על דרך המלך.

וְהָיָה פִּנְיָן הַמִּנְיָן

סיפר הרב אברהם שריקי: אני מורה במקצועי, ובנוסף יש לי תזמורת שאיתה אנחנו מנגנים בעיקר בשמחות. הוזמנתי לנגן עם תזמורתי בבר-מצווה ברובע היהודי. הגענו לשם מאלון-מורה עם הציוד, פרקנו את כלי הנגינה, והנה גילינו שהמגבר נשכח. חשוב להבין שהמגבר הוא המנוע של התזמורת. אם אין מגבר – אין צלילים. האורחים מתחילים להגיע לאולם, אנחנו מנסים למצוא פתרון, והלחץ הולך וגובר. בדרך לא דרך נמצא מגבר חלופי, ניסיתי לחבר את החוטים השונים, אבל צלילים אין. המתח באולם גבר, אנשים התחילו לאבד את סבלנותם, וכמה מן האורחים קמו ורקדו בלי נגינה. אבל התחושה הקשה ביותר הייתה אצל חבריי מהתזמורת. הם הרגישו מבוזים מאוד ממה שקרה, וניסו לדחוק בי שאמצא פתרון. בכל הזמן הזה ניסיתי לבדוק שוב ושוב את החוטים, להבין מה הבעיה שבגללה אין צלילים, אבל כל מה שעשיתי לא הועיל.

ואולם הדבר שהלחיץ ביותר את בעלי השמחה ואותנו, התזמורת, הייתה העובדה שאורח הכבוד בבר המצווה הזאת היה הרב מרדכי אליהו זצוק"ל. והרי לא ייתכן שכבוד הרב ייכנס לאולם, ולא נקבל אותו בנגינה.

סיפור לשבת

ליל חידת הקדושה

וְהָיָה פֶּנִּינָן הַמִּנְיָן הַמִּשְׁרָ

מדי פעם הזכירו לי נשמות טובות שכבוד הרב קרוב, וכדאי מאוד שאמצא פתרון מהיר. אנחנו בתזמורת היינו ממוקמים בקצה האולם, ודלת הכניסה הייתה בקצהו השני. והנה נפתחה הדלת, ואני רואה את גלימתו של כבוד הרב בהיכנסו פנימה ושומע את שירת "שאו שערים" של האורחים הרבים שליוו אותנו. שנייה קודם לכן ניסיתי לנגן, וההרגשה הייתה כאילו אני מנסה להפיק צלילים מחתיכות פח ופולסטיק. והנה, בשנייה שרגלו של הרב דרכה באולם, ניסיתי שוב את מזלי והצלילים כמו קמו לתחייה. הרב הכניס אתו לאולם שמחה גדולה, ובתשובה נענו לו הכלים ומילאו את האולם במוסיקה. אני מנגן בהרבה שמחות, אבל השמחה שהייתה באותו מעמד הייתה מיוחדת מאוד והמוסיקה הייתה נעימה לאוזנינו מאוד.

